1411 KULT... SKUPNOSTI...?

9. maj 1940: knjiga 23

Brez zunanje prisile se ne more formirati nobena cerkvena skupnost, katere edini cilj je doseči priznanje pred ljudmi. Kajti tam, kjer je ta namen osnovna ideja, bo preprosto in skromno prizadevanje za služenje Bogu prišlo slabo do izraza, ker ne bo naredilo vtisa na okolje, medtem ko je vse, kar je pri ljudeh učinkovito, prepoznavno navzven in zato velja za edino dragoceno in uspešno. Toda bolj ko se človek osredotoča na zunanji videz, bolj se podreja zahtevam tistih, ki želijo biti voditelji in so si zadali nalogo, da najdejo privržence za svoj kult... za njihovo služenje zunanjemu svetu.

To je res nerazumljivo a se žal prepogosto dogaja, da je zunanje čaščenje nekaj brez česar ljudje nočejo ostati; potrebujejo določena dejanja, ki jih v prvi vrsti spravljajo v vzvišeno stanje, in težko jih je prepričati, da jim prav ta kult preprečuje, da bi bili resnično povezani z Bogom.... S trmoglavostjo se ga trdno držijo in na koncu služijo samo kultu, ne pa večnemu Božanstvu. Potrebujejo zunanjo potrditev, da pripadajo občestvu....

Oblikujejo ozek krog in postavijo zid navzven, saj menijo, da je njihov sosed enak njim le, če se podredi istim zunanjim oblikam in se prilagodi pravilom, ki veljajo v njihovem krogu. In to človeški duši najbolj škoduje. Zunanje služenje zanjo nima nobene vrednosti.

Človek lahko izpolni vsak odlok, ki ga določijo ljudje pa to ne bo niti najmanj koristilo zrelosti njegove duše, saj je v ozadju vsakega izpolnjevanja določena prisila. Od ljudi se zahteva nekaj, kar otežuje pot k Bogu.... Samo človeške zapovedi se izpolnjujejo, Boga pa se ne išče dovolj. In zato krog, katerega enotnost je prepoznavna navzven, ne bo dosegel svojega cilja.... Dolgo bo trajalo, preden mu bo bistvo Božanstva postalo razumljivo, saj bo vedno želel izstopati v javnosti.

Ne bo iskal stike s tistimi, ki ostajajo oddaljeni od njihove skupnosti, ampak se bo držal stran od njih ali pa bo v zunanjem svetu vedno poudarjal svoja prizadevanja. Ker se želi uveljaviti in se pokazati pred tistimi, ki se ne z njim strinjajo.

Kdor veruje, da je v spozanju, mora stati tudi sredi drugih ljudi, ne sme si želeti omejiti njihovega spoznavanja s tesno povezavo posameznikov in se izolirati, torej, da si želi vzpostaviti skupnost, ki vključuje samo tiste, ki delijo isto spoznanje. Nasprotno, prostovoljno mora posredovati to, za kar meni, da ima, prizadevati si mora za razširitev te skupnosti, vendar tiho in brez razkazovanja, brez zunanjih oblik in brez prisile.... Samo služiti mora ... ali imeti za vrednega samo bližnjega, ne simboličnih dejanj in na koncu gledati na ta dejanja kot na znak pripadnosti tej skupnosti.

Vse zunanje je samo lupina, zaželeno mora tuda biti jedro, ljudje bi se morali združiti, da bi služili Bogu in bližnjemu, potem bodo tudi oni v pravem spoznanju in bodo imeli blagodejne učinke, čeprav jih ne povezuje nobena navzven prepoznavna vez. Biti morajo le istega duha, prepoznati sebe in svojo nevrednost, si prizadevati oplemenititi svojo naravo in pomagati sočloveku po svojih najboljših močeh. Potem je to resnično cerkev, ki služi Gospodu ter živi in deluje po Njegovi volji.... AMEN.

Bertha Dudde